

Són bojos, aquests britànics

El 25% dels turistes provinents del Regne Unit ens ha visitat en més de quatre ocasions i dels nouvinguts hi torna el 80%; solen fer una despesa mitjana que supera almenys en un 20% la de la resta dels turistes estrangers. Fa dècades que som la seua primera destinació, la seua "regió refugi", com diu l'Organització Mundial del Turisme. Què hi ha darrere d'aquesta obsessió?

Una vil·la de mig acre als afores d'Altea, a la comarca de la Marina, amb cinc habitacions i tres banys, pot costar enguany unes dues-centes cinquanta mil lliures (per sobre dels 375.000 euros). Aquest és el preu també d'una casa rònegament victoriana, amb una cambra doble i dues senzilles, i unes dotzenes de metres de jardí a Ladywell, zona 3 del ferrocarril metropolità, a quinze minuts del cor de Londres.

Molts britànics fan aquesta mena de comptes, habitualment a les portes de la jubilació, però no sols llavors. El fet és que, en una escalada que sol començar amb unes setmanes de lleure al sud del continent, cada vegada més es decideixen a saltar de la seua illa cap a casa nostra. "Sí, definitivament la meua esposa i jo estudiem la possibilitat de traslladar la nostra residència a algun lloc en la rodalia d'Alacant", expliquen Stephen Bolton i Natalie Millward, acabats d'arribar de les seues vacances de juliol a "the Med", que és com gairebé familiarment els londinencs parlen de la Mediterrània.

El matrimoni Bolton, tanmateix, a penes ha sortit dels Països Catalans; a primers de mes aterraven a Barcelona amb un recorregut que els ha portat costa avall fins a Alacant, d'on passaren a Màlaga els darrers dos dies. Des de 1960, els turistes britànics no han deixat de lloar les bondats més superficials del nostre país, ni les xifres de visitants han parat

de créixer. Amb el nou mil·lenni, un 10% més al Principat i un 3,5% més al País Valencià. A Balears, l'augment va ser del 4,8% el 2001. Per a dades xocants, tanmateix, la dels turistes internacionals a Balears el gener de l'any passat: el 96,8%, pràcticament tots, havien sortit del Regne Unit.

L'origen d'una addicció. La popular escriptora britànica Helen Walsh escriu sobre la seua "vida secreta" en la portada del suplement de viatges del periòdic *The Times* a començament de l'estiu: "Prepararé, demanaré prestat o robaré si cal per tal d'acudir a la meua cita amb Deià." Walsh disfruta d'un dia de cada mes a la bella població mallorquina fent un vol d'anada i tornada per 75 lliures (uns 110 euros). Empaqueta el necessari per a la seua higiene personal i un llibre. I allà va; "arribe a les 9 del matí, agafe un taxi, li dic al conductor que apague la ràdio perquè vull escoltar el mar. En 35 minuts sóc al poble. Vaig al meu restaurant habitual. M'assec a la balconada del menjador. Esmorze dues llesques regades amb oli d'oliva i untades amb tomata. I m'oblido de l'estrès i de les meues responsabilitats."

La pluja de notícies, relats i publicitat per visitar les nostres costes és tant o més persistent que les rajades de vent i els aiguats d'aquests mesos a Londres. Channel 4 emet al llarg de la setmana els programes *A place in Spain* ("Un lloc a

Altea, a la Marina Baixa, és un dels pols d'atracció de més turistes britànics. Les urbanitzacions de luxe es multipliquen al mateix ritme que molts quilòmetres enllà, a la Gran Bretanya, més i més famílies decideixen canviar de vida. El seu somni és un tros de terra aquí.

Espanya") i *No going back* ("Sense retorn"), on els reportatges se centren en les experiències personals de ciutadans britànics que posen a la venda les seues llars al Regne Unit per anar a viure a Spain. En la majoria dels casos, les poblacions d'arribada són de parla catalana. Encara que no tan sovint, també es possible veure aquestes històries privades al programa de la BBC *One Cash in the Attic*, on els protagonistes subhasten part del mobiliari per aconseguir caixa, diners en metàl·lic. BBC Two hi dedica l'espai *Get a new life* ("Comença una nova vida"), de títol més que suggerent. El programa especialitzat de la televisió pública, però, pertany a la graella de BBC Five i es diu *Property Dreams*, en què el mateix equip del programa assessora i ajuda els protagonistes a trobar la seua "propietat somniada", generalment a les costes catalanes o les italianes. Per als usuaris dels canals televisius per cable, el panorama és definitivament abassegador: Thomas Cook TV i Living TV emeten sense pausa paquets de reserves,

que el 2003 experimentaren una pujada del 4% en les Balears. Enguany s'espera que les vendes siguin més moderades.

Les conseqüències són impressionants: des de l'any 2000, els britànics que viatgen als Països Catalans sobrepassen la xifra dels 25 milions. L'Organització Mundial del Turisme (OMT) s'hi refereix així: "Algunes regions turístiques han assolit un caràcter d'autèntic 'refu-

**Des de
l'any 2000,
els britànics
que viatgen als
Països Catalans
sobrepassen
la xifra dels
25 milions**

gi', com és el cas de les Balears per als turistes britànics."

D'acord amb les perspectives de l'OMT fins al 2015, la situació s'agreuja. Per causa dels esdeveniments bèl·lics arran els atacs a Nova York de l'11 de setembre, l'Orient Pròxim, el sud d'Àsia i el Magrib han sofert dramàtiques davallades que els clients argumenten amb el temor al "terrorisme, la inestabilitat política i la crisi econòmica" d'aquestes regions. Crisi econòmica que ha deixat fora de joc Argentina i Brasil, dues importants destinacions americanes que ja no ho són. L'any 2003, a més a més, sorgia una nova plaga, la batejada com "pneumònia asiàtica", que reduïa encara més el ventall d'opcions.

Segons l'informe, l'onada de radicalisme islàmic exposat per la majoria de mitjans de comunicació europeus i nord-americans han perjudicat la capacitat d'atracció turística del Marroc, Tunísia, Egipte, Jordània, Qatar i Líban. Per tant, l'única competència directa a la indústria del turisme de casa nostra són Grè-

El Govern Blair considera un perill nacional l'estima desmesurada per la Mediterrània

cia, Croàcia i Turquia. Que tampoc no ho tenen fàcil ens ho dona a entendre la decisió de l'hostaleria croata de contenir els preus aquest estiu de 2004 i no incrementar-los ni un sol cèntim. I que el sector del nostre país té una confiança sense límits en el sol i les platges d'arena fina ens ho demostren les més de mil lliures (prop de 1.500 euros) que cal pagar per sis dies escassos a Can Furiós Petit, prop del port de Pollença, o als hotels de l'àrea de la cala Sant Vicent, suma a la qual hauran d'afegir 25 lliures si surten de Manchester o Glasgow, 35 des d'Aberdeen i 45 des d'Irlanda del Nord.

Només sol i platja? "Les sancions del Govern britànic, basades en el pes dels productes, molt sovint van massa lluny i interfereixen els drets que la Unió Europea atorga per comprar en qualsevol estat membre." Així va plantejar el conflicte el mes passat el comissari d'Impostos, Frits Bolkestein. Fins al proper setembre, l'executiu del Regne Unit intentarà convèncer Brussel·les que la crítica és injustificada. El Govern de Londres ha revelat la dada que tan sols 28 persones han estat multades d'entre més de 66.000 escorcolls. La Comissió Europea assegura que la xifra no fa sinó confirmar les barreres que intenten posar a la lliure circulació dels ciutadans britànics... 66.000 escorcolls!

El gabinet de Tony Blair deu ser un dels pocs indrets on l'estima desmesurada per la platja i el sol mediterranis es considera un perill nacional. Perquè, de moment, no hi ha cap símptoma que indique que el públic britànic se n'ha cansat, de l'oferta de sol i platja. Ni entre la classe social de supermodels, dissenyadors de roba, jugadors de futbol, empresaris d'armament i directius financers -B.F., una prostituta russa, narrava en l'interior del dominical *News of the*

RAMA GIL

World la tradició de reballar i trencar ampolles de vi d'entre 8.000 i 30.000 dòlars al llarg del recorregut pel triangle Saint-Tropez, Eivissa i Sardenya-, ni entre el turista mitjà. Per al mercat familiar, *The Sunday Times* engegava el 25

de juliol el concurs Where was I?, amb una setmana a la costa de Spain per als guanyadors gràcies al portal de viatges Latedeals.com. Quant als solters, un estudi de la Universitat de les Illes Balears indica que els britànics d'entre trenta i

A l'esquerra, turistes anglosaxons passejant per Benidorm, capital de l'oci per excel·lència. Sobre aquestes ratlles, dues imatges d'Eivissa, ben plena sempre de ciutadans provinents de la Gran Bretanya. Ningú no diria que el model de sol i platja s'esgota.

quaranta-cinc anys, amb professions liberals, copen les activitats estivals turístiques de submarinisme, pesca i tennis.

La Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i la Cambra de Comerç han arribat a un acord –treballat des de gener– per exigir a les autoritats competents una major oferta de vols britànics “sense escales” ni a Madrid ni a Mallorca.

Sense dubte, això milloraria les expectatives de clavar la dent en aquest inegotable mercat. Però, ja n'hi ha prou amb posar-los a l'abast més sol i més platja?

A jutjar per les estadístiques de les oficines turístiques, sí: els turistes britànics demanen menys informació que espa-

nyols i alemanys sobre rutes culturals en la zona que visiten.

En efecte, tenen prou amb el sol i amb l'arena de la platja, siga quina siga la seua condició familiar. O sexual: l'edició de juliol d'una de les capçaleres més llegides de la premsa anglesa homosexual, *QX International*, iniciava la publicació

Els britànics demanen poca informació sobre rutes culturals de la zona que visiten

d'una sèrie d'articles per “descobrir que hi ha a Eivissa a banda de clubs.”

El matrimoni Bolton pren el te a Ladywell quan pregunta a la seua filla Claire quantes lliures són 580.000 euros, el preu d'un apartament de 140 metres quadrats amb vistes al port d'Andratx: “Aquest país sembla que està tot en venda!”, exclama el pare amb una pila d'anuncis damunt taula. “Altea deu ser més tranquil: vostè que és de per allí, que en pensa?”, s'adreça després a aquest redactor. Arribats a aquest punt, però, la pregunta que queda en l'aire és qui són els bojos.

Victorià Jiménez
(Londres)